

Με την παρακάτω επιστολή του, της 17.6.2013, προς το ΚΙΣΕ και τον πρόεδρο κ. Δαυίδ Σαλιέλ, ο Μίκης Θεοδωράκης εξέφρασε την έντονη αντίθεσή του σε πρόσφατες δηλώσεις άρνησης Ολοκαυτώματος που έγιναν από βουλευτές του Ελληνικού Κοινοβουλίου:

Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε,

Για όλους εμάς που ζήσαμε την γερμανική κατοχή είναι πραγματικά αδιανόητο να βλέπουμε να βεβηλώνεται ο ιερός χώρος του Ελληνικού Κοινοβουλίου που αποτελεί τον θεματοφύλακα της Ελληνικής Δημοκρατίας με «δηλώσεις» μέλους του Κοινοβουλίου ότι τάχα δεν συνέβη ποτέ το πιο αποτρόπαιο έγκλημα του Ναζισμού, το Ολοκαύτωμα των Εβραίων.

Σε μια χώρα σαν την Ελλάδα, που ήταν ένα από τα μεγαλύτερα θύματα της ναζιστικής θηριωδίας με εκατοντάδες χιλιάδες θύματα και που η συντριπτική πλειοψηφία του λαού της είναι κάθετα αντίθετη με τέτοιου είδους «απόψεις», βλέπουμε σήμερα να εμφανίζονται νοσταλγοί της Χιτλερικής θηριωδίας που ανέσυρε στην επιφάνεια της εθνικής μας ζωής η βαθεία κρίση στην οποία μας έχουν οδηγήσει δόλιοι εχθροί της πατρίδας μας.

Σε συνέντευξή μου στην εφημερίδα «Το Πρώτο Βήμα» υποστήριξα την άποψή μου ότι στο Σύνταγμά μας θα έπρεπε να υπάρχει άρθρο που να χαρακτηρίζει την προπαγάνδα ναζιστικών ιδεών ως έγκλημα έσχατης προδοσίας και να τιμωρεί τους δράστες με ισόβια κάθειρξη.

Είναι πραγματικά τραγικό, μετά από τόσα χρόνια, τόσους αγώνες και τόσες θυσίες, να αναγκάζομαστε να ζούμε στην χώρα μας την αναβίωση τέτοιων φαινομένων, τα οποία προσωπικά ως Έλληνα πολίτη με προσβάλλουν βαθύτατα.

Από την πλευρά μου το μόνο δυστυχώς που μπορούσα να κάνω είναι το ακόλουθο άρθρο που δημοσιεύθηκε στα ΝΕΑ, την 16.6.2013 και που σας επισυνάπτω.

Με αισθήματα βαθύτατης ντροπής και οδύνης,

Μίκης Θεοδωράκης

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ στην εφημερίδα ["ΤΑ ΝΕΑ"](#)

(12.6.13)

[ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΤΩΡΑ, ΟΣΟ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙΡΟΣ !](#)

Ο συνεκτικός ιστός που συνδέει και διατηρεί ζωντανό έναν Λαό είναι η συλλογική Μνήμη. Αυτή που διαπλάθεται μέσα από τις μεγάλες δοκιμασίες που απειλούν την ίδια την ύπαρξή μας.

Όσοι ανήκουν στη γενιά τη δική μου και παραμένουν ακόμα ζωντανοί, κυρίως αυτοί που έζησαν στο πετσί τους και στην ψυχή τους τις άγριες καταιγίδες που δοκιμάζουν την αντοχή μας, είναι ταγμένοι να φυλάνε Θερμοπύλες ως την τελευταία τους πνοή. Να προστατεύουν τους άγραφους Νόμους που πάνω τους στηρίζεται η ιδιαιτερότητά μας, η αλληλεγγύη και η ανάγκη να πατάμε σταθερά πάνω στην πραγματικότητα και να προχωράμε όλο και πιο μπροστά, όλο και πιο ψηλά.

Αυτοί οι άγραφοι Νόμοι είναι Νόμοι της Ζωής, ανώτεροι από τους συμβατικούς που εκφράζουν το κοινωνικό γίγνεσθαι που συνεχώς μεταλλάσσεται στην επιφάνεια, ενώ το βάθος, η ρίζα συνεχίζει να στηρίζει το Δέντρο του Λαού χωρίς να κάνει διάκριση ανάμεσα στα κλαριά και στα φύλλα, τα άνθη και τους καρπούς.

Η προσβολή της ιστορικής συλλογικής μνήμης αποτελεί κατ' αρχήν ύβρη κατά του Λαού ή των Λαών, των οποίων αμφισβητούνται όχι μόνο οι εθνικές μνήμες αλλά και τα ίδια τα γεγονότα που τις διαμορφώσανε. Οι σφαγές των Ελλήνων στην Μικρά Ασία, η θυσία των γυναικών στο Ζάλογγο και το αποκορύφωμα της γενοκτονίας εκατοντάδων χιλιάδων Ποντίων αποτελούν πολύτιμα στοιχεία της εθνικής συλλογικής μας μνήμης, όμως ταυτόχρονα είναι γεγονότα βιωμένα και βεβαιωμένα από τους ελάχιστους επιζήσαντες και τις οικογένειές τους και αποτελούν τα άγια των αγίων της ζωής τους.

Το να αμφισβητεί κανείς και μάλιστα Έλληνας αυτά τα γεγονότα αποτελεί πράξη μοναδική στην ιστορία αυτού του τόπου, πράξη που μας ξαφνιάζει, γιατί ακριβώς δεν μπορούμε να φανταστούμε έναν δικό μας άνθρωπο να συντάσσεται με τα ψευδή «επιχειρήματα» των θυτών. Όποιος όμως το κάνει, όπως το δήλωσα ήδη, με την

πράξη του αυτή διαμορφώνει τη θέση του ανάμεσά μας. Δεν είμαστε εμείς που τον απορρίπτουμε αλλά η ακατανόητη επιλογή του.

Και είναι όνειδος να ακούγονται αυτές οι φριχτές «απόψεις» μέσα στην ελληνική Βουλή. Το γεγονός ότι υπήρξε βουλευτής που διανοήθηκε να αμφισβητήσει από το βήμα της Βουλής την ύπαρξη του Ολοκαυτώματος των Εβραίων από τους Ναζί, που αποτελεί το μεγαλύτερο έγκλημα που έγινε ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας, μας εκθέτει στα μάτια της διεθνούς κοινής γνώμης και αμαυρώνει την εικόνα της χώρας μας. Αυτό είναι άδικο και εγκληματικό για την Ελλάδα, δεδομένου ότι ο λαός μας βρίσκεται ανάμεσα στα μεγάλα θύματα της Χιτλερικής θηριωδίας.

Βεβαίως η γενοκτονία των Εβραίων αποτελεί μια ανήκουστη και ασύλληπτη σε διαβολικότητα τραγωδία, που σε κάνει να ντρέπεσαι που είσαι άνθρωπος όταν σκεφτείς ότι οι δολοφόνοι του Άουσβιτς ήταν κι αυτοί άνθρωποι σαν και σένα, μεταμορφωμένοι σε ανθρωποειδή κτήνη. Γιατί πώς ήταν ποτέ δυνατόν να συλλαμβάνουν παιδιά, γυναίκες, γριές, γέρους ανθρώπους αθώους, που το μόνο έγκλημά τους ήταν ότι ανήκαν σε άλλη φυλή και θρησκεία (μια φυλή μάλιστα που γέννησε τον Αϊνστάιν, τον Φρόυντ, τον Μαρξ, τον Μάλερ και αναρίθμητους άλλους ευεργέτες της ανθρωπότητας), να τους στοιβάζει σε βαγόνια σαν να ήταν ζώα, να ταξιδεύουν μέρες και νύχτες ατέλειωτες και στο τέλος όσοι έμεναν ζωντανοί να είναι υποχρεωμένοι να υποστούν απερίγραπτους τρόπους μαρτυρίων και θανάτου. Ένας αιώνιος Εφιάλτης, ο χειρότερος απ' όσους γνώρισε ως σήμερα η ανθρωπότητα, που σε κάνει άρρωστο ακόμα και με μόνη τη σκέψη του, ενώ τα θύματα, ειδικά τα αθώα παιδιά γίνονται μέσα σου άγγελοι και νοιώθεις την ανάγκη να γονατίσεις μπροστά τους και να τους ζητήσεις αιώνια συγγνώμη λέγοντάς τους μόνο «Ντρέπομαι που γεννήθηκα κι εγώ άνθρωπος».

Στα Νταχάου και στα Άουσβιτς δεν σκότωσαν μόνο τους Εβραίους. Σκότωσαν τον Άνθρωπο. Και από τότε, όλοι όσοι επιζήσαμε, είμαστε αμαρτωλοί.

Κι αυτό είναι που με κάνει τόσο σκληρό και απόλυτο απέναντι σε όποιον τολμήσει να δικαιολογήσει αυτόν τον Εφιάλτη. Σκοτώσανε μέσα μου την πίστη μου στον Άνθρωπο. Κι αυτό είναι που δεν μπορεί καμμιά δύναμη στον κόσμο να με κάνει να το συγχωρήσω.

Άλλωστε εμείς οι Έλληνες έχουμε διπλό λόγο να αποκηρύξουμε τα εγκλήματα των Ναζί:

Πρώτον γιατί κατέστρεψαν τη χώρα μας και εξόντωσαν χιλιάδες Έλληνες πατριώτες και

Δεύτερον γιατί ανάμεσα στα έξι εκατομμύρια των Εβραίων που εξοντώθηκαν στα Άουσβιτς, υπάρχουν και 70.000 συμπατριώτες μας Εβραίοι από την Θεσσαλονίκη, που η απώλειά τους αποτελεί για μας μεγάλη πληγή, δεδομένου ότι έζησαν εκεί επί αιώνες και με το προοδευτικό πνεύμα τους συνέτειναν στην ανάπτυξη της πόλης από κάθε πλευρά. Έκτοτε η Θεσσαλονίκη παραμένει πληγωμένη και είναι τουλάχιστον θλιβερό το γεγονός ότι ένας νέος άνθρωπος προσβάλλει βάνουσα την συλλογική μνήμη ενός βασανισμένου και φιλικού μας λαού και κυρίως τη μνήμη των Ελλήνων Εβραίων θυμάτων της Χιτλερικής βαρβαρότητας, που ήταν ένα κομμάτι μας.

Η αμφισβήτηση των μαρτυριών ενός Λαού αποτελεί ύβρη στη μνήμη των θυμάτων και ηθικό πλήγμα για όλους αυτούς που κέρδισαν την ελευθερία και την τιμή τους χάρη στις θυσίες των προγόνων τους. Ακόμα χειρότερο, η επιβράβευση των δολοφόνων και των βασανιστών θα έπρεπε να αποτελεί αδίκημα εσχάτης προδοσίας. Γι' αυτούς που έχουν γνωρίσει το κτηνώδες πρόσωπο της βίας, η βαρεία τιμωρία των απαράδεκτων εκδηλώσεων αποδοχής ή -ακόμα χειρότερα- θαυμασμού των εγκληματικών πράξεων κατά της ανθρωπότητας αποτελεί ηθική επιταγή και στοιχειώδη άμυνα στην επανάληψη παρόμοιων εγκλημάτων.

Επομένως η ηθική και ποινική καταδίκη τους αποτελεί πράξη αυτονόητη για όποια κοινωνία σέβεται τις μεγάλες ανθρώπινες αξίες και αρχές και τους ηθικούς νόμους. Στην αντίθετη περίπτωση η απάθεια (που χαρακτηρίζει δυστυχώς αυτούς που κυριαρχούν σε όλους τους τομείς στην χώρα μας) και η έλλειψη μηχανισμών εθνικής και ηθικής άμυνας αποδεικνύουν το μέγεθος της σήψης και απειλούν να μεταβάλουν τον Λαό σε λαό ραγιαδών.

Θα ήθελα τέλος να απευθύνω έκκληση στην Ακαδημία Αθηνών (και με την ιδιότητα του επίτιμου μέλους της που μου έκανε την μεγάλη τιμή να μου απονεμίσει) η οποία αποτελεί το ανώτατο πνευματικό ίδρυμα της χώρας μας και τον θεματοφύλακα των υψηλών ανθρώπινων και εθνικών μας αξιών, να υψώσει το ηθικό της ανάστημα για την καταδίκη των πράξεων που θίγουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και περιφρονούν την ιστορική μας μνήμη στην οποία στηρίζονται τα ύψιστα αγαθά της Ελευθερίας, της Δημοκρατίας και του σεβασμού των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Αθήνα, 11.6.2013

Μίκης Θεοδωράκης

Διαβάστε Σχετικά:

- [Στο site του ΚΙΣΕ](#)